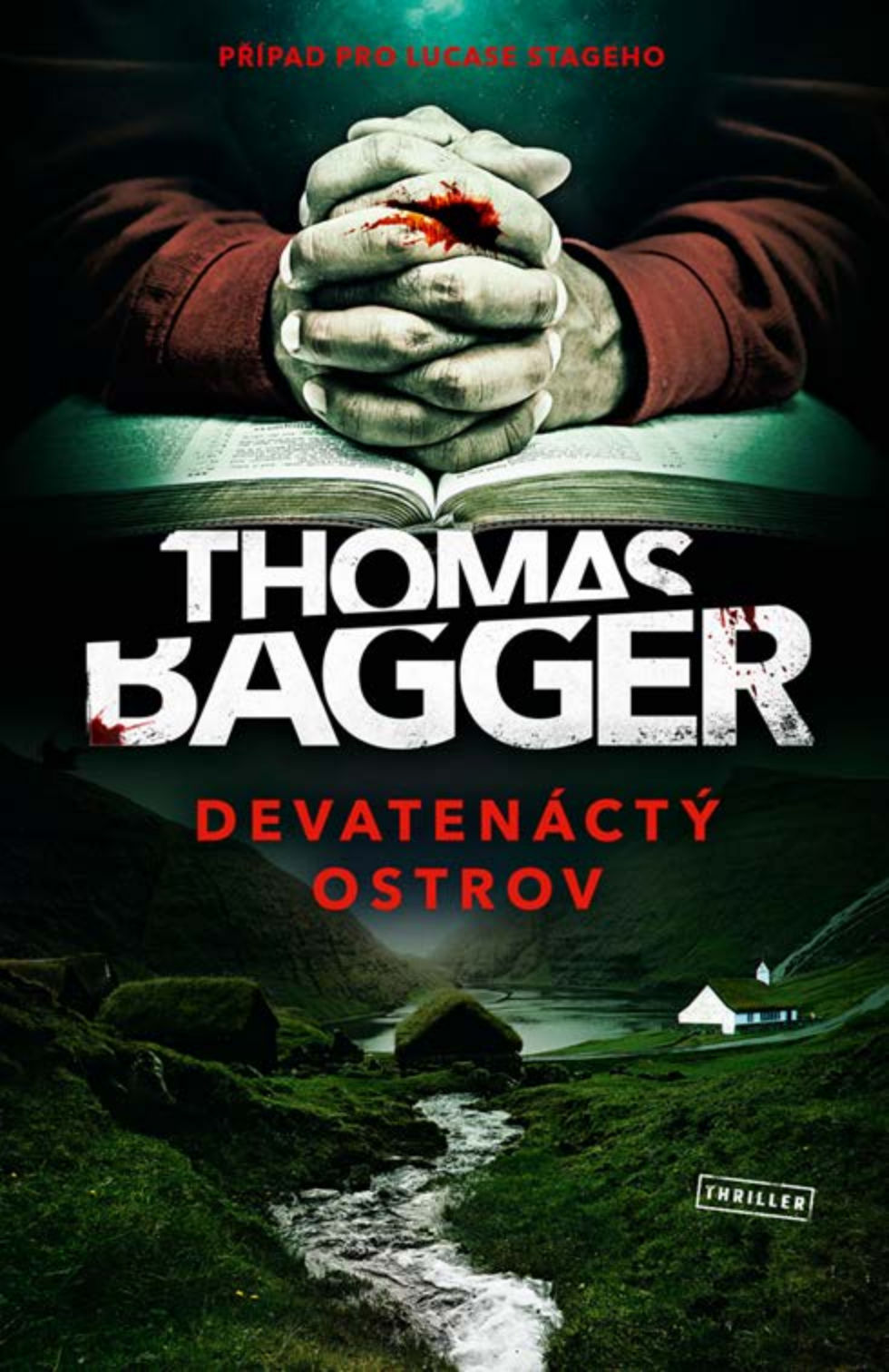

PŘÍPAD PRO LUCASE STAGEHO

THOMAS BAGGER

DEVATENÁCTÝ
OSTROV

THRILLER

DEVATENÁCTÝ OSTROV

PŘÍPAD PRO LUCASE STAGEHO

© Thomas Bagger og JP/Politikens Hus A/S
in agreement with Politiken Literary Agency 2023

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Koutecká, 2025
Cover © Wilhelm Knudsen, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5596-7 (pdf)

THOMAS BAGGER

DEVATENÁCTÝ OSTROV

PŘÍPAD PRO LUCASE STAGEHO

přeložila Zora Koutecká

VENDETA

Skály nad malou osadou se vypínaly temně a ostražitě do výše. Horským úbočím se prořezávala strmá rokle až dolů k zálivu, v jehož nehybné vodě se odráželo měsíční světlo. První lidé na Faerských ostrovech si představovali, že tyto ohromné miskovité průrvy vytvořil Bůh, když zlehka táhl ukazovák skalnatou krajinou jako perlivou pivní pěnou. A že záliv před malou osadou byl slza z jeho očního koutku, která skanula z obdivu nad drsnou krásou krajiny, ve které nic nenasvědčovalo tomu, že by tu mohl vzniknout život. A už vůbec ne setrvat.

Bůh byl ohromný schopností člověka přežít. Lidé v následujících staletích skupinu ostrovů zkrotili a naučili se obstarat si potravu z jalových hor i vodních mas bouřlivého moře. Časem si dokonce osvojili nové dovednosti, které jim poskytly více než jen holé přežití. Stavěli kostely, chovali ovce a obdělávali půdu. Shromáždili se v osadách v závětrí průrev a smířili se s tím, že nebe může naprosto bez varování zakrýt temná bouře nebo mlha hustá jako kouř z táborového ohně.

Drsná povaha ostrovů lidem nevyhnutelně pronikla pod kůži jako mikroskopické spóry a do krevních řečišť a mozkových tkání jim vyloučila silnou esenci, kvůli níž byli tělem i duší upoutáni ke skalám a k moři a v neposlední řadě i ke své víře v Boha.

Nikdo nevěděl přesně, kdy byla osada pod průrvou založena, jen to, že shluk barevných domků byl kdysi v době vikinské rodištěm Trónða – pohanského vikinského náčelníka, který vládl Faerským ostrovům, dokud Sigmundur v roce 1000 Trónða nestal a nerozšířil po souostroví křesťanství. O tisíc let později si Hjalti Kjølbro rozhodně víc než tyto ubohé střípky ze školy nedokázal vybavit.

Že příchod křesťanství na Faerské ostrovy byl krvavý.

Při tom pomyšlení se Hjalti pod flanelovou košilí otrásl. Zíral z kuchyňského okna na hlavní silnici. Z nového sloupu s bezpečnostní kamerou se šířilo ostré světlo. Kamera měla odstrašit aktivisty za práva zvířat a mladé muže a ženy upozornit, aby nezapomněli při jízdě osadou zpomalit. Hjalti si povzdechl. Problém spočíval v tom, že pro mladé nebyl žádný úprk odsud dost rychlý.

Jeho pohled utkvěl ve tmě za sloupem. Doufal, že už za chvíli se na strmé silnici objeví světla aut. Poslední den roku vždycky býval nesvůj. Nebylo zdravé žít ve městě bez žen. Vědět, že za zářícími okny na opačné straně ulice jsou jen muži. Muži se silnými pažemi a mdlými hlavami.

Hjaltiho otec vždycky říkal, že tři nejdůležitější věci, které si faerský muž může vzít s sebou na moře, jsou kříž, záchranná vesta a myšlenka na ženu, která ho čeká na pevnině. Poslední slovo samozřejmě vždycky mělo moře. V roce 1913 zemřeli za vichřice na moři ve Skarðu všichni muži. Zůstaly jen ženy, jeden novorozený chlapec a jeden stařec. Za několik málo let se ze Skarðu stalo město duchů. Rozpadlé rozvaliny tu zůstávaly jako varování, že milosrdenství moře je jen dočasné.

Domy v Hjaltiho osadě byly postavené v tradičním faerském stylu, se sedlovou střechou a z barevného mořeného dřeva na základu z betonu. Ne jako v Tórshavnu a v jiných moderních osadách, kde si opakované orkány vynutily nový stavební styl z betonu a oceli. Tradice se stala příliš obtížnou,

příliš nákladnou. O tom se člověk na dánských univerzitách nedozvěděl nic. Každopádně se říká, že kdo si nesežene práci mimo Faerské ostrovy, vrátí se domů s hubou plnou pokroku, nákazy, kterou vyvrhne na svou rodnou hroudu.

Hjalti zatajil dech. Na chodbě zaskřípala kolečka invalidního vozíku. Pomalý, kovový valčík. Z toho zvuku ho zamrazilo. Oddechl si, když se kolečka přehoupala přes práh do obývacího pokoje a v domě se opět rozhostilo ticho.

„Au, dopr...“ Hjalti pustil přívěsek, který mu visel na řetízku na krku. Stříbrný křížek se mu vmáčkl hluboko do dlaně.

Víkend se zdál delší než obvykle. V pátek odjely všechny ženy a děti z osady tradičně do Tórshavnu oslavit Nový rok. Teď je neděle večer. A nálada mužů se po včerejší pitce změnila z pocitu svobody v pocit opuštěnosti. Nezvyklý stav kocoviny ho naplnil dusivou melancholií. Jedinkrát za rok Saře zalhal.

Kdepak, zlato, dali jsme si jenom pár piv a šli brzo spát.

Hjalti Kjølbro se zhluboka nadechl.

Odteď bude muset své ženě lhát den co den až do smrti.

„Zlato? Kde jsi?“

„V kuchyni,“ ozval se, dal si záležet, aby se mu nezlomil hlas.

„Proč tu takhle postáváš?“ zeptala se Sara, ještě rozesmátá z loučení s kamarádkami. „A proč je po celém domě rozsvíceno?“

„Najednou tu byla hrozná tma.“

„Aha. A co táta?“

„V obýváku. Kouká na telku.“

Slyšel za sebou její váhavé oddechování.

„Jedli jste?“

„Nemám hlad.“

„To musela být včera pěkná divočina.“

„Ale ne, zlato, dali jsme si jenom pár piv a šli brzo spát.“

Sara povzdechla. „Kde je Ísakur?“

„Nocuje v horách.“

„Zase? Ten kluk je pořád sám. Stane se z něho podivín.“
Hlučně odložila tašky na kuchyňskou linku. „Neměl by ses mě na něco zeptat?“

Hjalti koutkem oka zahlédl postavu své ženy. „Jak to myslíš, zlato?“

Zasmála se. „No přece: Kolik peněz jsi utratila?“

„Já... musím ti něco říct...“

„Ahoj tati!“ Do kuchyně vrazila dcera. „Co na to říkáš?“

Hjalti se toporně usmál, když Røskva v bílých šatech vytáčela na podlaze v kuchyni piruety. „Jsou p-pěkné, беруško.“
Ucítil na sobě Sařin pronikavý pohled. „Možná jen trochu krátké.“

„Tati! Klídek. Milja si koupila krátké šortky, ve kterých má zadek jako Kim Kardashian.“

„Ale no tak!“ Hjalti se suše zasmál, pohled mu chvíli těkal a zastavil se na krucifixu na stěně, který visel nakřivo.

Dcera ho pozorovala svýma pěknýma modrozelenýma očima, které podědila po matce. „Co je s tebou, tati?“

„Jak to myslíš?“

„Jsi divný. A bledý. Máš kocovinu?“

Hjaltimu zrudly tou nepatřičnou poznámkou tváře. „Možná jsme si včera dali víc než jen pár piv.“

„Tak aspoň někdo v tomhle zapadákově trochu žije.“ Dcera na něho mrkla a s broukáním odešla z kuchyně.

„Nechtěl jsi mi něco říct?“ připomněla mu Sara.

„My, ehm...“

„No?“

Hjalti zavrtěl hlavou. „Dal jsem včera tátovi trochu napít.“

„Cože?“

„Moc ne. My...“

„Hjalti, tak jak to je? Nejdřív říkáš já, pak my. Musíš si vybrat.“

„My.“

„Nech mě hádat: ty a Sjúrdur?“

Hjalti přikývl.

„Trochu jste se picli, otec k vám přišel, žebрал o pivo a Sjúrdur si myslel, že mu to nemůže ublížit, když tvůj táta bere morfin jenom třikrát denně.“

„No.“

„Zbyl tu ještě nějaký alkohol?“

Hjalti přikývl.

„Vylij ho do záchodu. Kvůli alkoholu vymýšlí muži věci, které je další den děsí k smrti.“

Hjaltiho svědil pod košilí pot.

Sara k němu přišla a uchopila jeho tváře do vlahých dlaní. „Musím s ostatními ženami probrat, co s vámi uděláme příští rok. Bez nás to tu vůbec nezvládáte.“

Hjalti povzdechl. Sařiny ruce byly měkké a bezpečné. Nezaslouží si je.

Hjalti seděl s otcem mlčky před televizí. Hlas moderátora televizních novin vytvářel tlumený zvukový podkres. Kořenná vůně, která se linula z kuchyně, způsobila, že Hjaltimu začalo kručet v žaludku. Celý den nejedl, ale teď, když se Sara s Røskvou vrátily domů a zaplnily dům světlem a smíchem, jako by se skoro všechno zase vrátilo do normálu.

Hjalti pošilhával po otci. Krví podlité oči nevrle zíraly na obrazovku. Invalidní vozík se zdál na jeho dlouhé tělo příliš malý. Otcovu původně mohutnou postavu nahradila průsvitná křehkost, jako by se rozpustil ve sklenici vody. Hrudník se mu propadl, svetr byl sepraný a zašedlý. Pod rozčepýřenými vousy se občas pohnuly rty, ale slova zůstávala na špičce jazyka, protože krevní sraženina ucpala části mozku, díky kterým by je mohl vyslovit. Stávalo se už jen málokdy, že se mu v hlavě rozsvítilo a dokázal sestavit větu.

Hjalti zavřel dveře a přidřep si vedle vozíku.

„Tati?“ zašeptal.

Otec zíral před sebe, tichý, uzavřený. Hjalti mu zamával před obličejem rukou. Staříkovy zornice se pohybovaly v rytmu ruky. Dobrá. Je tedy naživu.

„Tati, musíme si promluvit o včerejšku.“

Otec se zhluboka nadechl. Nenáviděl, když na něho lidi mluvili. Znamenalo to, že se na něho dívají.

„Pamatuješ si, tati, že sis včera dal pivo? Taky tu byl na návštěvě Sjúrdur.“

Pod vrásčitými víčky se pohybovaly zornice.

„Něco jsi nám řekl. Pamatuješ si to?“

Ticho.

„Něco o...“ Hjalti ztišil hlas v tlumený šepot. „Eivør.“

Otcovi unikl z úst nakyslý závan dechu. „Ei... vør. Muži... v noci.“

„Co?“

Stařík měl najednou v oku svěží jiskru. Popadl Hjaltiho za paži svými třesoucími se, seschlými prsty. „Kurví se... šukají...“

„Co? Kdo?“

„Černí ptáci, tančí na kříži, nenosí ho na ramenou.“

„O čem to mluvíš?“

„Dva muži v noci.“

„Tati, já...“

„Všechno se bude koupat v krvi. Černí ptáci se budou koupat v krvi.“ Otec byl mimo, u úst se mu objevila pěna.

„Klid. Žádní muži v noci nejsou,“ pronesl Hjalti a nevěděl co s rukama.

„Dva muži... všechno se...“

„Co se to tu děje?“

Hjalti spatřil ve dveřích Sařin vyděšený pohled. „Jak dlouho už tu stojíš, zlato?“

„Není to snad jedno?“

Otec se rozkašlal, jako by se nalokal slané vody.

„To jenom táta. On, ehm...“ Hjalti zašilhal k vozíku. Staříkova mysl zase někam odplula. Hjalti zahanbeně vydechl. Sara měla pravdu. Alkohol dokáže vyprovokovat hloupé nápady. A ty ho teď vyděsily k smrti.

V domě se rozhostil klid a Hjalti zrovna zalézal pod peřinu, když zaslechl Saru:

„Svítlí se tam.“

Pomalou otevřel oči. Stála v noční košili u okna.

„O čem to mluvíš, zlato?“ povzdechl. „Pojď spát.“

„V kostele se svítí. V sakristii.“

Hjalti ztuhl. Měl pocit, jako by ložnicí prolétl ledový závan. „Zlato, už je pozdě.“

„Máš pravdu. Je pozdě. Je příliš pozdě na to, aby se tam svítilo.“

Hjalti s povzdechem padl na polštář. Pak ze sebe odkopal peřinu.

V předsíni se obul a sáhl po klíčích od kostela. Ruka narazila na prázdný háček na stěně. V tu chvíli klíče zacinkaly Saře v ruce. „Hodil jsi je na kuchyňskou linku.“

„Jdu tam,“ zamumlal a zmizel ve dveřích.

Ze zálivu se přihnul lehký vánek a prosycoval vzduch závanem mořských řas a mušlí. V osadě nebylo žádné pouliční osvětlení, ale měsíc bledě zářil jako ohlodaná velrybí kost a poskytoval aspoň slabou viditelnost. Hjaltimu křupalo pod botami a v kapse mu cinkaly klíče, které opatroval on a ještě hrstka dalších laiků, aby mohli sloužit bohoslužby, když pastorem, kterých bylo v zemi poskrovnu, zrovna kázali v jiných farnostech.

Panty kovové branky zanaříkaly, když vešel na hřbitov. Chvilí tiše stál a mrkal. Dehtované stěny kostela neodrážely měsíční svit, ale pohlcovaly ho jako černá díra. Ale i tak věděl, že tu všude jsou. Náhrobky. Mrtví.

Hjalti vyšel po schodech k bíle natřeným dveřím, které ze všeho nejvíc připomínaly malá vrátka. Chlupy na předloktí se mu zježily. Dveře se ve vánku kývaly. Přísahal by, že je zavřel.

Vstoupil do předsíně kostela. V dřívějších dobách zde museli muži z osady před bohoslužbou odložit zbraně. Teď tu visely jen věšáky na kabáty. Hleděl do temné propasti kostelní lodi, kde vládlo ticho těžké jako olovo.

„H-haló! Je tu někdo?“

Místo odpovědi se mu vrátila jen ozvěna vlastního ustrašeného hlasu.

Rozsvítil kapesní svítilnu, kterou si vzal z domova, a posvítil dovnitř. Zasáhla ho koncentrovaná půlnoční verze kostela: vůně vyschlého dřeva a vyhaslých svíček, temné mezery mezi kostelními lavicemi, ve kterých se mohlo skrývat cokoliv.

Úzkost ho svírala okolo krku jako oprátka. Přinutil nohy pokračovat k oltáři. Dřevěná prkna na podlaze se poddávala jeho váze. Vrzání se rozebíhalo do rohů a nutilo ho mířit kuželem světla na věci, které tam nebyly. Před oltářem se zastavil. Posvítil na postavu ukřižovaného Ježíše. „Ženo, proč pláčeš?“ bylo vyřezáno do dřeva pod sochou. Na chvíli ho udolaly vzpomínky na dětství, schované za tenkou záclonou strachu.

Pokřičoval se a potichu zašeptal: „Ve jménu Otce i Syna i...“

Hjalti se otrásl. V kostele se ozvala rána. Silná jako bouchnutí pěstí do stolu.

Ochromený hrůzou zíral na Ukřižovaného. Jako první ho napadlo, že má slyšiny. Ale pak okolo sebe zaslechl ozvěnu. Slyšiny nedělají ozvěnu. Srdce mu tlouklo až v krku. Sebral z oltáře mosazný svícen a máchl jím za sebe. Kovová rama svícnu zasvištěla vzduchem. Splašeně očima prohledával lavice.

Byly prázdné. Nikdo jiný tu nebyl. Jen on.

Pak se ozvala další rána. Zmateně zamžoural do místnosti. Hluk způsobilo dřevěné ostění, které zavržalo v průvanu z otevřených dveří. Ovládl svoje přerušované dýchání a zašilhal na stranu. Zpod dveří do sakristie se linulo mlhavé světlo. Sevřel svícen, vyrazil tím směrem. Klika mu kladla odpor, ale věděl, že ho způsobila jeho vlastní chvějící se ruka.

Pak otevřel.

Už si nikdy nevzpomene, natož aby tomu někdy přikládal význam, jestli zíral do sakristie vteřiny nebo celé minuty. Neboť výjev, který ho tam čekal, byl tak strašlivý, že ho naplnila prázdnota, která zničila všechno na světě, co snad kdy považoval za naději.

2

„Dobré jitro, miláčku, ty už jsi vstala?“ Simonův obličej se rozzářil, když uviděl Sidsel ve dveřích. Pozorovala ho, jak si píská vlezlou melodií, spálí se o pánev, cucá si prst a rozpůlí meloun jedním energickým řezem.

„Dobré jitro, Simone.“

Pohlédla na pečlivě nachystaný stůl – mističky s párky, slaninou, granolou, talířek s míchanými vejci. Žaludek se jí sevřel. Prostřel i ubrus. Ten s červenými kostičkami. Z jejich letního pikniku.

„Ty už ses oblékla?“ podivil se a začal krájet meloun na dílky. „Na postel jsem ti připravil tričko. Nevšimla sis ho?“

„Všimla.“

„A dokonce ses obula?“ Pachtil se s kávovou kapslí, aby ji dostal do zásobníku. Kávovar Nespresso zaškytal a příjemná vůně kávy se šplhala po šikmých paprscích ranního slunce.

„Simone?“

„Doufám, že máš hlad. Je tu jídla pro celou armádu.“ Od-
krajoval slupku z melounových dílků. Dužina se podobala
bledým, oslzlým šnekům.

„Simone, mohl by ses na mě podívat?“

„Říkal jsem si, že po snídani bychom...“

„Simone!“

Odložil nůž na prkýnko. Když se jejich pohledy střet-
ly, křídla už měl zlomená. Byl tak pohledný, světlé vousy,

rozcuchané vlasy, široký hrudník ještě z doby, kdy závodně plaval, a samozřejmě zdravé bílé zuby, které tak svítily směchem, že se jí podlamovaly nohy.

„Takže je to takhle?“ pronesl vyprahlým hlasem. „Už tě neuvidím?“

„Nemusí to tak být.“

„A stejně to přesně tak je.“

„Simone...“

„Nikdy jsem, Sidsel, nepřestal věřit, že nám to vyjde. I když jsem často viděl, že máš strach mě zahrnout do svého života.“

Sklopila oči.

Zavrtěl hlavou. „Jsem hlupák. To já jsem měl mít strach tě zahrnout do svého života.“

„Je mi to líto...“

„Ne. Nedovolím ti být smutná. Sakra, vždyť jsi mi to všechna málem řekla, byla jsi od toho tahle blizoučko.“ A naznačil mezi palcem a ukazováčkem malou skulinku. „Viděl jsem ti to v očích. Usnul jsem jako nejšťastnější muž na světě.“

Sidsel se zachvěla. Vůně párků a vajec se jí usadila v chřípí.

„Byli jsme vůči sobě někdy upřímní?“ zeptal se za chvíli. „Aspoň jednou?“

Sidsel zírala na prkna na podlaze. Simonův tlumený, zranitelný hlas jí rval uši. Měl by s ní trást, rozbíjet talířky, zdupat její prohnilé nitro. Ale protože Simon byl jedním z mála mužů, na kterého žena s trochou štěstí natrefí jednou nebo dvakrát za život, za chvíli odloží svoje ego stranou a odchod jí usnadní.

Věděla to. Kvůli mnoha jiným Simonům, které v životě potkala.

A protože z nich dvou byl silnější on, i když to tak nevypadalo.

Sidsel pospíchala ke svému autu. Krápající deka z mraků pohltila sluneční světlo. Chodník byl pořád ještě zaneřáděný

pyrotechnikou a málem uklouzla po jedné ze světlic, které se válely všude kolem jako rozpuštěné ruličky od toaletního papíru.

Celá zadýchaná dorazila k autu. Kabina byla ledová. Prsty se jí třásly. Špička klíče narážela o zapalování, aniž by se tre-fila do zdířky. Vzdala to a pustila všechno naráz: pláč, smutek. Zlost. Bušila pěstmi do volantu a křičela, až se to v kabině rozléhalo: „Miluju tě, Simone! Miluju tě, miluju tě, miluju tě!“

Zachytila pohled svých zčervenalých očí ve zpětném zrcát-ku a udeřila do něj. Rána pěstí vyrvala zrcátko ze stropu. Ci-věla na rozbité sklo, které se houpalo na kabelu. Z kloubu jí prýštil vlahý proud krve. Ruka se jí už nechvěla. Vrazila klíč do zapalování, vyhodila směrovku a vyjela na ulici Blegdamsvej.

Byla sobota prvního ledna. Měla dva dny na to se vybre-čet, než půjde do práce.

Lucas Stage si mnul ruce pod vlažným proudem vody z kohoutku. Mýdlo pěnilo, mlaskající bílá masa, která čistí pokožku od bakterií, virů, DNA, a zející tlama odpadu, která polykala infikovaný výtok. Polykala jeho samého.

Takhle se s nimi rád střetával: čistý, obnovený.

Pohlédl do svých čekankově modrých očí v zrcadle. Vlasy měl odfarbené a pro dnešní příležitost sčesané dozadu, takže jeho silná čelist a široká ústa vystupovaly s lasiččí agresivitou. Pleť měl po celý rok křídově bílou, především proto, že se ponejvíce zdržoval uvnitř, a na slunce vycházel, jen pokud to mělo nějaký účel. Ženy si na jeho bílé tělo rozhodně nestěžovaly, bylo hubené, svalnaté a poseté malými i většími tetováním. Kdysi jedna z jeho sexuálních partnerek hodných zapamatování dokonce prohlásila, že sex s Lucasem Stagem je jako cucat hladký mátový bonbonek.

Vzpomínka způsobila, že se po jeho tváři v zrcadle rozlil úsměv, ten bezstarostně drzý. Lucas pozvedl obočí, změkčil výraz v koutcích úst a ejhle, zjevil se jeho chápavý úsměv. Právě tenhle úsměv bude za chvíli potřebovat.

Stejně jako muzikant pracuje s citlivým nástrojem, Lucas ohýbal i kroutil svůj obličej, dokud nenalezl výraz, pocitový akord, který lidi přiměl podvolit se jeho plánům.

A Lucas Stage měl spoustu plánů.

Jediné, čeho se mu nedostávalo, byla schopnost pocity, které vyzařoval, sám pociťovat. Lékař, který ho jako dítě vyšetřoval, ve své roztomilé diagnóze uvedl, že Lucas Stage je víc plazem než savcem. Limbický systém jeho mozku je silně poškozený a jeho funkčnost je snížena jen na pár procent. Bohužel pro Lucase limbický systém mozku řídí centrum emocí a instinktivního chování. Pokud je běžný emoční život vlnící se křivka, ten Lucasův je narýsovaný pomocí pravitka.

Neví, jak by měl svou diagnózu vnímat.

Zná jenom její příčinu: Jeho matka feťačka mu v silné hašišové psychóze přidala do kojenecké lahve LSD, pohodila svého dvouměsíčního synka mezi pytle s odpadky v zákoutí ulice Skodsborggade a doufala, že buď krysy, nebo drogy provedou opožděný potrat. Přece jen měla dost mateřského instinktu na to, aby si ho neprovedla sama. Lucas se s chlapkem, který ho našel mezi odpadky, nikdy nesetkal. Na akutním příjmu neuvedl své jméno. Pochopitelně. Málokdo by chtěl mimino vytažené z páchnoucí šachty na odpadky.

Ale život byl, podle Lucasova vlastního názoru, naprosto uspokojivý. Ve svém pracovním životě se často setkával s tím, že zločiny jsou páčány v emočně vypjatých okamžicích. V krvavě rudé vteřině, kdy se ubožáci podvolí dábelskému našeptávání mozku a zabijí svého nevěrného partnera, skočí pod vlak nebo si píchnou osudnou dávku špíny do žíly.

A na své odvrácené straně, ve svém kriminálním životě, používal svou chladnokrevnou hlavu jako maják k bezpečné navigaci světem násilnických, nevypočitatelných individuí, která už dávno zaprodala svou duši ďáblu.

Z těchto důvodů Lucas nikdy nespekuloval o drsném začátku svého života. Smířil se s tím, že je jako řidič jedoucí v protisměru evoluce. Navíc jsou plazi známí svým extrémně vysokým prahem bolesti. A není to nakonec nejdůležitější podmínka přežití? Schopnost, vůle vydržet bolest. Ta myšlenka

jako by mu sešněrovala hrudník. Jedno z nemnoha emočních pípnutí, kterými ho jeho mozek tu a tam překvapil.

Lucas si poupravil hedvábnou košili, která zářila jako silvestrovská obloha tento pátek, a opustil pánské záchody.

„Já to nechápu. Udělal jsem správnou věc! Ten zatracenej čuňák mi ochmatával děti.“

„Vaše bývalá manželka nepotvrdila, že se jedná o...“ Lucas pozvedl papír s rozvrhem obsazenosti výslechové místnosti, „... osahávání a autoerotický kontakt s dětmi.“

„Vždyť ani nerozumím tomu, co to znamená.“ Muž skryl obličej do dlaní. Přes klouby se mu táhla černá jizva, nehty měl žluté a roztřepené. Úrok z úroku z mnohaletého pobytu v kodaňském drogovém prostředí. „Kámo, moje bejvalka fe-tuje nonstop. Je úplně mimo. Když si šlehne, klidně si myslí, že je na Měsíci.“

Lucas položil na stůl tři fotografie. „Přítele vaší bývalé ženy jste zabil tesařským kladivem.“

Muž civěl na fotografie. „Byla to sebeobrana.“

„Třicet ran? Soudní lékař to nakonec vzdal, nenašel nic než kaši.“

„Jsem jejich táta. To prase je zneužilo!“

„Těžko budete těm dětem moct dělat tátu, když půjdete bručet na doživotí.“ Lucas nasadil svůj chápavý úsměv. „Ale rozumím vám. Když ženská zdrhne, je to jako... by nad vámi měla větší moc než kdy jindy. Je to tak?“

Muž polkl.

„Noci o samotě, ze stropu nad prázdnou postelí se najednou stane projekční plátno. Do hlavy se vám cpou obrazy. Vaše bývalá žena, její nový chlápek, nazí, zapletení do sebe. Šukají jako zvířata. Následují důvěrné hovory, možná zmíní vaše jméno. Smějí se vám, chlápek se vysmívá vašim chybám a nedostatkům a vaše ex přitaká a lísá se jako nadržovaná čubka.“

Muž zavřel oči.

„Znám to moc dobře,“ ujistil ho Lucas. „Ženy dokáží muži vygumovat rozum, během jedné krvavé vteřinky ho donutí zapomenout na minulost i budoucnost.“

„Já... já...“

„A teď za tu vteřinu budete muset zaplatit celým zbytkem života. To není spravedlivé, že? To on terorizoval vaše děti.“

„Vy... vy mi věříte? Že mým dětem ublížil.“

„Věřím tomu, že si někdy vybájíme ušlechtilé motivy, jen abychom ospravedlnili své kruté činy.“ Lucas otáčel na prstě jedním ze svých pečetných prstenů. „Ale tady jsem policista. Nemám posuzovat ‚proč‘. Musím posoudit váš čin.“

Muž škytal, z rozpraskaných rtů mu visely slizké provazce slin.

Lucas svrástil obočí, zachmuřil se a nasadil výraz „sleduju tě“. „Když se přiznáte k zabití z nedbalosti, vyhnete se doživotí. Pak vaše bejvalka nezvítězí. A vaše děti budou trávit čas se svým tátou.“

„Když já nevím...“

„Doznejte se. Ulehčete si břemeno.“ Lucas mu podal ruku přes stůl, chytil ho za zápěstí. Muž se při dotyku otrásl. Lucas ho svíral, představoval si, jak se do muže vpíjí čistota jeho kůže, že mu poskytuje rozhřešení.

Lucas zašeptal: „Bolest je nekonečná. Ale vaše tělo ne. Poddejte se, než vás sežere zaživa.“

Muž se zlomil, jako by ho sekl šavlí přes břicho. „Dobře! Přiznávám se! Zabil jsem to prase, bušil jsem mu do ksichtu, dokud...“

„Co se to tu děje?“ podivil se Henrik a zastavil se na chodbě.

Lucas zavřel dveře do výslechové místnosti a došel ke kolegovi. „Přiznání máme v kapse.“

Henrik zamrkal, jako by ho v očích pálil kouř stoupající ze dvou papírových kelímků v jeho rukou. „Ty jsi ho vyslechl beze mě?“

„Zapsal bys to?“ Lucas si vzal jeden z kelímků a podal mu flashku se zvukovou nahrávkou.

„Co jsi to sakra...“

„Zrovna jsem sehnal přiznání, když ti trvalo celou půlho-
dinu dojít pro kafe. Zdržel ses u té milý holky z kantýny?“

„Nemůžeš přece vyslyšet podezřelýho sám.“

Lucas povzdechl. „Teď už je obviněný. Přiznal se. Měl by sis pospíšet a jít to natukat. Chci mít hlášení v systému, ještě než budeme mít padla.“

„To snad ne!“ zasyčel Henrik a oči mu planuly. „Má ta tvo-
je arogance nějaké meze?“

„Arogance? Jenom jsem si vědom své role. Ty jsi evidentně
tu svoji ještě nepochopil.“

„Taky jsem pomáhal! To přiznání je zásluha nás obou.“

„Kecy. Beze mě bys žádný přiznání neměl.“

Henrik udělal krok dopředu. „A co kdybys...“

Lucas vyndal kolegovi z náprsní kapsy propisku a na pa-
pírový kelímek napsal nějaká čísla.

„Co to sakra děláš?“

„Jestli tak zoufale sháníš její číslo, mohl ses mě prostě
zeptat.“

V oknech Kulatého nádvoří žhnulo nízké zimní slunce. Osmdesát osm sloupů z francouzského vápence lemuje nádvoří o velikosti poloviny fotbalového hřiště. Architekti jako by masivní budově kodaňského policejního ředitelství, která se podobá bunkru, vyměnili rub a líc, takže fasáda budovy obrácená do města sestává z hrubé malty a písku. Uvnitř jsou zákoutí plná ozvěny, vyzdobená korintskými sloupy, bronzovými sochami a žlutavým vápencem s šedými žilkami. Tato velkolepost za druhé světové války přilákala nacistickou okupační moc, aby si zde zřídila hlavní kancelář a deportovala dva tisíce dánských policistů do koncentračních táborů.

Když Lucas přecházel přes dlaždice Kulatého nádvoří, nemyslel na nacisty ani na architekturu. Ozvěna jeho podpatků chrastila mezi sloupy jako duchovní volání chřestýše, který musel obětovat svoji kůži na jeho svinsky drahé boty. Klid našel ve Vzpomínkovém nádvoří, zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř na bronzovou sochu Přemožitele hadů. Říká se, že nahatý chlápek má na koulích vyrytý hákový kříž.

„Na co myslíš?“ zeptal se Jonas Riel.

Lucas vyfoukl kouř na svého šéfa, který se nečekaně objevil. „Jestli si mám pořídit nové tetování.“

Riel se zachmuřil. „Copak máš ještě místo na další ženská jména?“

„Dávám si tam jen jejich iniciály,“ opáčil Lucas a podal mu krabičku.

Riel vylovil cigaretu a okolo zapáleného zapalovače v Lucasově druhé ruce si udělal kornoutek z dlaní.

„Stavil se u mě Henrik,“ utrousil Riel. „Říkal, že jsi toho vraha vyslyšel sám.“

„Henrik by teď měl natukávat jeho přiznání do systému.“

„To hraničí s neposlušností.“

„Takže navrhuju, aby sis promluvil s ním.“

Riel, bývalý elitní voják, Lucase pozoroval. Měl unavený, klidný pohled příznačný pro muže, který musí dělat rozhodnutí s nepříjemnými důsledky jak pro sebe, tak i pro ostatní. A svůj rozhodný vojenský instinkt stoprocentně nepověsil na hřebík spolu s baretem. Minulý rok, když v Lyngby-Taarbæku hlídkové auto srazilo srnec, Riel zvíře v pánských sprchách naporcoval a zaměstnanci oddělení odešli domů s pěknými kousky masa. Lucas si cenil svého šéfa i jeho styl vedení, ale zas až tak velký obdiv, jak se snažil si namluvit, k němu nechoval.

„Dostal jsem nový případ z Task Force 14,“ nadhodil Riel.

„Pořád jsem si ještě nevybral přesčasy za Smølský val.“

„Policejní ředitel označil případ jako červený.“

„Mám večer čtenářský klub.“

„Ujmi se toho, Lucasi.“

„Proč?“

Riel si založil ruce na prsou, aby se trochu zahřál. „Musíš se na to podívat.“

Lucas koutkem oka postřehl dvě věci: Zaprvé, že šéfovi by v bundě North Face zima být neměla. A zadruhé, že vlastně nikdy předtím neviděl svého šéfa kouřit.

„V jakém kraji to je?“

Riel si odklepl a až pak odpověděl. „Ve třináctém.“

„Asi jsem se přeslechl.“

„Slyšel jsi dobře. A než odmítneš...”

„Ne.“

Riel se otočil k Lucasovi. „Na Faerských ostrovech je prý krásně. A určitě tam najdeš spoustu inspirace k novým te-
továním.“

Lucas vyfoukl kouř skrz zaťaté zuby. „Omlouvám se, šéfe. Víím, že tvé srdce pookřeje, když mě můžeš trápit. Ale tohle je přes čáru. V jižním Jutsku jsem málem umřel nudou a teď mě chceš poslat do Tórshavnu, do zapadákov s kolika že? Deseti tisíci obyvateli?“

„Ne.“

„Ne?“

„Posílám tě do malé osady v Gøtē. Stěží sto obyvatel.“

Lucas cvrnknul prsty a kouřící cigaretový nedopalek udě-
lal ve vzduchu několik kotrmelců. „Už se ti někdy někoho po-
vedlo přemluvit tak, že jsi zmínil, proč nemá dělat to, o co
ho žádáš?“

Riel pohlédl na čtyřmetrovou sochu. „Věděl jsi, že Pře-
možitel hadů symbolizuje boj dobra se zlem?“

Lucas pokradmu pohlédl na profil šéfova obličeje: unave-
né tmavé oči, matná vrásčitá pokožka, podobná kůře stromu,
která vypadala stejně jako po bezesných nocích na vojenské
misi. Tvář, která toho už dost viděla a zažila. A ze které dnes
vyzařoval tichý pláč.

„Co přesně se na těch Faerských ostrovech stalo?“ vyzví-
dal Lucas.

Riel si promnul dlaně. Nedařilo se mu je zahřát. „Zlo.“

Sidsel projela v autě elektrickou branou do Národního forenzního centra v Glostrupu. Ve vestegnenské policejní budově se nacházelo jedno ze dvou forenzních center v zemi, a přestože Sidsel pracovala na oddělení jako kriminalistická technička už od jeho založení v roce 2018, stále ji dokázalo překvapit, že se ve fádni krabici ze žlutých cihel nacházejí hypermoderní laboratoře, balistická střelnice, požární laboratoř, analýza krevních stop a suverénně nejhorší kantýna v celé zemi.

Zabočila na své parkovací místo a vypnula motor. Zachytila svůj pohled ve zpětném zrcátku připevněném lepicí páskou. Zarudlé oči mohla samozřejmě svést na lednové nachlazení. Netušila, že je fyzicky možné plakat tolik, jak to dokázala o víkendu. Ta spousta vztahů, která ztroskotala, už ji začínala zmáhat. Na těle i na duši. Měla předpokládat, že slib, který si dala jako čtrnáctiletá, ji ve čtyřiceti bude vysilovat.

Sidsel přešla přes parkoviště a vešla do haly, kývla na ochranku za pancéřovým sklem a pokračovala po schodech do druhého patra. Tenisky vrzaly o podlahu v chodbě bez oken s černými oky kamer na stropě a ona jako vždycky dostala pocit, že se nachází v tajném archivu hluboko pod zemským povrchem.

Pak za sebou zavřela dveře do své kanceláře. Rozhodla se, že den využije k tomu, aby si přečetla nějaké vědecké články

o analýze krevních stop, které už dlouho odkládala. A navíc to byla aktivita, která zajišťovala zavřené dveře.

Analýza krevních stop je kontroverzní forenzní disciplína. Mnozí jsou toho názoru, že krevní stopy na místě činu jsou předmětem subjektivního výkladu, v žádném případě nejsou definitivní jako DNA nebo otisky prstů. Posud s tím byla Sidsel celkem zajedno. Ale krev má fascinující kouzlo. Skoro by se dalo říct osobnost, která vypráví příběh. Krev je dynamická a citlivá, plná živých buněk a aktivních enzymů, které mění charakter i při mikroskopických změnách. Výkyvy teploty, požití alkoholu, nemoc nebo drogová závislost. Krev odhalí všechna naše malá tajemství. Jsme krev.

O hodinu později se Sidsel stále ještě neprokousala prvním odstavcem článku. Naopak se pohroužila do reje svých znepokojivých myšlenek a vylekala se, když si u jejího pracovního stolu náhle odkašlala její šéfová Lærke.

„Ty jsi tady?“ zamumlala Sidsel zmateně.

„Klepala jsem.“

„Aha.“

„Třikrát. Proč se schováváš v kanceláři?“

„Jenom si tu čtu.“

Lærke natáhla krk a přečetla si nadpis. „Analýza krevních stop. To je teda náhoda.“

Sidsel se zamračila. Jestli to má být nějaká skrytá narážka, tak ji nepochopila.

„Všichni se už vrátili z vánočních prázdnin. Nebyla jsi na společné snídani.“

„Pardon, není mi úplně dobře.“

„Jsi celá bledá. Nejsi těhotná?“

„Cože?“ Sidselin výkřik překvapil ji samou i její šéfovou.

Ústa šéfově nalíčená červenou rtěnkou se našpulila. „Máme tu případ. Velký případ.“

„Hm?“ odvětila Sidsel a pokusila se dát najevo něco, co by připomínalo zájem.

„Na Faerských ostrovech se udála čtyřnásobná, možná dokonce pětínásobná vražda. Ještě nevíme, jestli... jsi v pohodě?“

Sidsel vyschlo v ústech. Hltavě se napila z lahve s vodou.
„Na Faerských ostrovech?“

„Jo. A jak si asi dokážeš spočítat, jejich policejní síly nemají dost zdrojů na zločin této úrovně. Někteří jejich policisté mají vedlejšák jako turističtí průvodci nebo dělají na kase.“

Sidselin mrtvolný výraz zadusil Lærčin smích.

„Tak snad už ti docvaklo, proč jsem přišla zrovna do tvé kanceláře, Sidsel. Nebo bych měla říct... Eivør?“

Sidsel bilo srdce jako o závod, bránici měla tuhou jako hřbet knížky. Její šéfová tím slovem otevřela vrata zdymadla do vnějšího světa a temné vakuum vysálo z kanceláře všechny vzduch.

Eivør.

Svoje faerské jméno Sidsel použila naposledy někdy před přelomem tisíciletí. Ale teď sem vtrhla Lærke jako mocná vyvolávačka duchů a to jméno oživila zaklínadlem, dokonce s nepříjemně správnou výslovností: Aj-vör.

Sidsel se přerývaně nadechla. „Odkud víš, jak se jmenuju?“

„To ten faerský policista o tobě tak mluvil.“

„Cože? Jaký policista?“

„Jalle, Jari...“

„Hjalti.“

„Přesně tak, Hjalti.“ Lærke hlasitě lusкла. „Roztomilé jméno! Zavolał ve chvíli, kdy jsme ráno otevřeli dveře do kanceláře. Proč ses nikdy nezmínila, že máš bráču-dvojče?“

Sidsel odstrčila židli. „Na žádný Faerský ostrov nepojedu.“

„Hele, Sidsel, jsi jasná kandidátka. Mluvíš faersky, znáš místní zvyky a policejní síly si vyžádaly právě tebe. Na doporučení tvého bratra.“

„Na Faerech mluví výborně dánsky.“

Lærke ji přeslechla. „A Task Force 14 do toho jdou taky. Vyšlou tam specialistu. To bude přece ohromně zajímavé!“

„Klidně tam může jet někdo jiný. Co Jonas?“

„Jeho přítelkyně má termín.“

„Co Simone?“

„Vyloučeno. Její dceři je teprve rok.“

Sidsel úplně slyšela, jak její hlas zachvátila panika. „Nemohla by si malou prostě vzít s sebou?“

Lærčin smích ztuhl. „Nabízím ti obrovský případ. Tvůj bratr se navíc zmínil, že na Faerských ostrovech bydlí i tvůj otec. Můžeš to využít a strávit nějaký čas doma s rodinou.“

„Můj domov je tady v Dánsku.“

Obě ženy zmlkly.

„Tedy...“ Lærke ztišila hlas, jako by chtěla nastolit určitý druh přesvědčivé důvěrnosti. „Hjalti si myslel, že to odmítneš. Proto mě poprosil, abych ti řekla dvě věci.“

„Oukej?“

„Tvůj bratr se zmínil, že váš otec je nemocný. Už mu nezbyvá moc času.“

„A ta druhá věc?“

„To mi budeš muset vysvětlit.“

„Jak to myslíš?“

„Mám ti říct, že jednou z obětí je místní pastor. Jmenuje se... ježišmarjá, tahle jména! Začínalo to na...“

„Jákup.“

„Jasně. Takže ho tedy znáš?“

„Na Faerech neznám nikoho.“

Lærke se přemohla a usmála se. „Potřebujeme tě, ať je to, jak chce.“

„Takže to je rozkaz?“

„Agent Task Force 14 odlétá dneska večer z Kastrupu. Letadlo letí v šest. Nezapomeň na jégrovky.“

Sidsel se sevřel žaludek. „A co moje výbava?“

„Technické už ti tvoje nádobíčko pakuje.“

„Nezvládnou přece všechnu technickou práci sama.“

„Pitvy na Faerských ostrovech stejně zařizujeme prostřednictvím našeho centra. Co nejdříve za tebou dorazí soudní lékař. Tou dobou už budeš mít, počítám, přehled o místě činu z kriminalisticko-technického hlediska. Místní policejní síly nám daly k dispozici jedenatřicet mužů. To je pětina místního policejního sboru.“

„Vždyť jsi zrovna řekla, že policisté mají vedlejšáky na kase a provázejí turisty. Takoví na moje místo činu ani nepáchnou.“

„Tak se mi to líbí, Sidsel!“

„Ne, počkej, já to tak...“

„Budeš tam mít vytoužený klid na práci. Žádné vyrušování.“

Sidsel bylo do breku. Nedokázala obsáhnout praktické ani osobní aspekty té situace. Odkáslala si. „Řekla jsi, že se tam udály vraždy. Ne že byly spáchány. Jak jsi to myslela? Jak se může vražda udát?“

Lærke se krátce nadechla. „Bude nejlepší, když ti to rovnou ukážu.“

Krev.

Lesklé krvavé skvrny.

Zdi sakristie vypadaly jako červeně nalakované, jako by v místnosti praskl velký balon naplněný krví. Na prknech na podlaze byla temně rudá kaše jako po porodu slona a všude se válely židle, střepy a rozmetané stohy papírů.

Když si Lucas ukládal hrůzostrašné podrobnosti snímků do paměti, začaly se v tom marastu objevovat obrysy těl. Čtyři mrtví. Oblečení v kněžských rouchách. Leželi bez ladu a skladu jako hadrové panenky uprostřed krvavého výbuchu na místě činu, které mělo i na nehybné fotografii zvláštní auru řevu a rozruchu. Bílá okružní pastorů vypadala jako bryndáky po trhání zubů. Než nastala smrt, zjevně se potáceli po místnosti a zvraceli krev a bodné rány v jejich rouchách, dlaních a obličejích zakrvácely úplně všechno.

Lucas pozvedl pohled od monitoru počítače. Jonas Riel stál se založenýma rukama u svého stolu, ale na té straně, kde povětšinou stávali plísňení podřízení.

„Musíš tam jet.“

Lucas pozoroval šéfův zarytý výraz. „Pastorové mají v rukou zbraně.“

Riel přitakal, dával pozor jen zpola, jako by mu za čelní kostí hlučelo tisíc myšlenek. „Faerská policie říká, že to jsou zbraně, které se používají na lov kulohlavců.“

Lucas znal faerskou tradici lovu kulohlavců. Představil si kytovce jako černé nádory na krvi zalité pláži, zahnané k pobřeží rybářskými kutry, čekající na chaotické usmrcování háky, oštěpy a noži.

Znovu se zahleděl na černá, krví zamazaná roucha pastorek. Byla tam jakási podobnost. „Aktivisté za práva zvířat?“ nadhodil.

„Příliš brzo na to, abychom mluvili o symbolice a motivu.“

„Takže vůbec žádné teorie?“

„Šéf faerské policie přišel s takovým opatrným dohadem.“

„Jakýmpak?“

„Že se pastorové zabili navzájem v nějakém krvavém náboženském poblouznění.“

Lucas viděl, jak šéf pátrá v jeho obličejích po emoční reakci, po něčem, co by mohlo odrážet jeho vlastní šok. Nic takového nenašel.

„Zabití je křesťanský hřích,“ pronesl Lucas akademicky. „Stejně jako sebevražda. Nedává smysl, aby se čtyři pastorové pobili navzájem nebo spáchali rituální sebevraždu.“

Rielovi tékaly oči. „Pět.“

„Cože?“

„V kostele bylo pastorek pět, když se... to stalo. Poslední pastor zmizel.“

„Jak vědí, že jich bylo pět?“

„Ten pátý pastor je z místní farnosti. Ten víkend sezval své čtyři kolegy na nějaký koncil.“

Lucas potřásl hlavou. „Na koncilu uzavírají dohody větší shromáždění na vyšší církevní úrovni. Tohle musela být synoda. Menší schůzka ohledně místních záležitostí.“

„Je v tom rozdíl?“

„Synoda je zpravidla spíš... kontrolující. Pastorové si hrají na arbitry vkusu v záležitostech místní komunity. Samolibý eufemismus, který v podstatě jen ukotvuje církevní mocenskou strukturu.“

„Odkud sakra znáš takové věci?“

„Kdysi jsem se setkal s Bohem.“ Lucas si promnul hrud', mírně se mu sevřela.

Riel se poškrábal v týle. „Takže to znamená ano?“

„Jak těžké může být chytit vraha v malé ostrovní společnosti, kde se každý zná s každým?“

„Tohle není román od Agathy Christie. Tohle je, no, sakra nevím, jak to mám nazvat.“

„Přesčas?“

„Sakra, dostaneš svoje volno za Smølský val.“

„Pošleš jenom mě?“

„A jednoho technika z Národního forenzního centra. A co nejrychleji soudního lékaře.“

„Slabý.“

„Když vás na Faery vyšlu s plnou polní, potrvá asi tak minutu, než se na osadu slétnou supi. Vaše pracovní podmínky se rázem ztíží vším možným. Tisková prohlášení, uzavírky, šikana...“ Šéf si přejížděl rukou po zápěstí. „Nechme to na místní úrovni.“

Lucas přikývl. Rielova strategie byla riskantní, ale dávala smysl. Masový hrob na Smølském valu zaplavila média během několika málo hodin.

Okresní soudy v jižním Jutsku se stále ještě zabývaly případy z mnoha střetů mezi otravnými novináři a prchlivými místními.

„Když já nevím,“ zahučel Lucas.

„Žádné další vytáčky,“ vybafl Riel. „Ano, nebo ne?“

„To záleží na...“

„Na čem?“

Lucas se k němu naklonil. Úsměv na jeho rtech se zdál skoro opravdový.

Nikdy jsem se nesetkal s člověkem s dobrou duší. Takovým naprosto skrz naskrz disneyovsky sladounkým lízátkem. Duše vždycky vrhá dva stíny. Za každým dobrým činem doutná úmysl, chamtivost, chtíč. Zvláštním způsobem bych měl poděkovat své matce, že mi duši odebrala. Moje neexistující potřeba někam patřit nebo něco pro někoho znamenat je jako mít po celý život volné ruce. Každopádně když pozoruju svoje naivní bližní, jak si z výrobní linky života vybírají samá kliše a tvoří svou naprosto jedinečnou identitu, aniž by byť jedinkrát pomysleli na to, že jsou jen součtem stejného omezeného výběru, nad kterým si ostatní ve frontě tak slabomyslně mnou ruce. Nevidí to. Markantní rozdíl mezi tím, kým jsou, a představou o tom, kým si myslí, že jsou. Je to podstata duše? Popření? Posvátná gravitační síla, která drtí všechny krásné, zakázané pudy, poněvadž to, co člověka děsí nejvíc, je odsouzení společenství. Být jiný.

Takže radši budu mimo. Žít svobodně.

Proto jí držím hlavu dole, dokud se jí plíce nenaplní vodou, dokud křeče valící se po páteři jako zpanikařené víření bubnů neustanou a svaly těla neochabnou a jediné, co se ještě bude hýbat, budou její vlasy, které plují na hladině jako hustá rudá pavučina.

Pořád stejný sen. Už od narození.

Létám.

Nohama se nedotýkám země. Létám. Každou noc.

Jsem jiný. Ne že by mi to někdo řekl. Vím to.

Ne navenek. Navenek vypadám jako normální dítě. To poznám, když vidím ostatní děti. Stejně jako já mají hubené kostnaté nohy, jedí jako čuňata a mluví nahlas, ať už je někdo poslouchá, nebo ne.

Je to uvnitř. Ta moje jinakost.

Nikdy jsem nebrečel. Nemůžu přijít na to, jak to ostatní děti dělají. Jak se jim zkroutí obočí, nos i pusa a řvou, až jim ze rtů stékají provazce slin. Vím, jak taková slza chutná, ale netuším, jaký je to pocit.

Naučil jsem se smát. To je jednodušší. Když se Ali uprdne a ostatní děti se smějí, pospíším si, stisknu oční víčka a vycením zuby. Ale stojí to spoustu sil. Cítím se jako neklidné zvíře, které špicuje uši a pozoruje ostatní děti. Na hřišti. U jídla. Ostatní děti žijí, já se učím.

Stejně jako teď, když Ali tiskne koleno Jerzymu na krk, až mu zmodrají rty. Jsme sami v umývárně. Ostatní děti spí. Chtělo se mi čúrat a našel jsem je tu. Nevím, co dělat. Tak jenom koukám.

Jerzyho paty duní o podlahu a ústa šeptají jako vysílačka. Nikdy neměl Alimu říkat, že je čmoud. Všichni vědí, že Ali pochází z jedné z těch pouštních zemí se spoustou bomb a vojáků. Slyšel jsem některé vychovatele mluvit o tom, že jeho rodina vylítla do vzduchu. Proto se dostal do Polska. Zbyla mu jen sestřenice. Která má zřejmě jenom jednu nohu. Možná proto Alimu oči zčernají jako uhel, když se rozzlobí. Kope a kouše a vykřikuje divná slova, protože neumí polsky. Jeden z vychovatelů má na hřbetě ruky tmavě červené stopy od Aliho zubů.

Jerzyho tělo už dál nemůže. Paty přestanou dunět a jeho ruce, které z Aliho trhaly pyžamové kalhoty se sepranými delfinky, najednou povolí. Paže se rozletí do stran a ozve se plesknutí, když klouby narazí do podlahy.

Ali se rázem vztyčí. Jerzy leží úplně tiše. Teď se jako vysílačka nadechuje Ali. Vystřelí a nechá mě tam samotného. Tma je jako studený šál kolem ramenou. Cedule VÝCHOD u dveří vrhá ostře zelený odlesk na tělo na podlaze.

Další den si mě zavolají k Józefovi. Je to ředitel. Když vejdu do jeho kanceláře, vstane neznámý muž. Má na sobě